

De Borgere, der færdes paa Kaserner og Arbejdspladser, maa have samme Ret og samme Frihed som andre Borgere. Der er selvfølgelig efter Forslagsstillernes Mening ingen Grund til at opstille særlige Indskrænkninger og Forbud med Hensyn til Spiritusforbrug paa disse Steder. Man foreslaar derfor under Nr. 21, at sidste Punktum i § 24, 2det Stykke, skal gaa ud. Følgen deraf bliver, at Kaserner og Arbejdspladser bliver underkastet de samme Regler som alle andre Steder. Det vil sige, at der kan ikke være det mindste i Vejen for, at man fordeler Spiritus; der er ikke noget som helst i Vejen for, at den Arbejder, som har en Lomme-lærke med Brændevin med til sin Frokost, skænker en Snaps ogsaa til Sidekammeraten, og der er intet i Vejen for, at Kontorchefen, der holder Fødselsdag, kan skænke et Glas Portvin paa sit Kontor til de Gratulanter, som indfinder sig dér. Angaaende Udskænkning og Forhandling bliver det en Følge af de almindelige Regler, at man ikke kan foretage saadan, uden at man har Adkomst dertil. Hvis der altsaa paa de paagældende Steder findes en Mand, som har Beværteradkomst, ja, saa kan han benytte denne Beværteradkomst paa Arbejdspladsen, ligesom han kan benytte den andre Steder; men hvis der ingen saadan er, ja, saa kan Udskænkning og Forhandling lige saa lidt finde Sted her som paa andre Steder uden den behørig Adkomst. Dette bliver altsaa den almindelige Regel. Men saa kommer den særlige Bestemmelse i § 24, 2det Stykke, som jeg før oplæste, altsaa Bestemmelsen om Marketenderier. Jeg har bemærket i den Diskussion, som er ført om § 24, at man fra flere Sider har opfattet ogsaa 1ste Punktum i § 24, 2det Stykke, som en særlig Indskrænkning overfor de Borgere, der færdes paa Arbejdspladser og lignende, som en arbejderfjendtlig Bestemmelse eller som en Bestemmelse, der gik ud paa at sætte Arbejderne ned i en anden Klasse, som man ikke kunde have Tillid til, og som ikke havde samme Selvansvar med Hensyn til Spiritusforbrug som andre. Dette er imidlertid ingenlunde saa. Hvis det var saa, maatte jeg efter det Standpunkt, jeg nys udviklede med Hensyn til 2det Punktum, nødvendigvis have foreslaaet, at ogsaa 1ste Punktum kunde gaa ud. Nej, det, som foreligger i 1ste Punktum, er en særlig udvidet Adgang til at udskænke paa disse Steder, en Adgang, som man ikke har andetsteds; andetsteds kan man ikke udskænke Spiritus, naar man ikke har sin Beværteradkomst i Orden, men Marketenderier kan det finde Sted. Hvorledes kan dette da være? Ja, der gives

ingen Lovhjemmel derfor; det er noget, som er fremkommet ved en udvidende Fortolkning af det, man kalder „sluttet Bord“. Beværtning ved „sluttet Bord“ er jo efter Næringsloven fri Næring, og dér kan man ogsaa udskænke Spiritus. Ved en udvidende Fortolkning, der vel oprindeligt var af overmaade tvivlsom Hjemmel, er man kommet ind paa at anvende den samme Regel paa Marketenderier. Man har altsaa accepteret den Ordning, at de Folk, der spiser i Marketenderier, kan betragtes som spisende ved „sluttet Bord“, skønt Bordet naturligvis kun meget sjældent er sluttet, og som Følge deraf har man ogsaa tilladt Spiritusudskænkning ligesom ved „sluttet Bord“. Men det forekommer mig da, at det følger af sig selv, at naar Hjemmelen alene er denne udvidede Fortolkning af Begrebet „sluttet Bord“, bør man ikke gaa videre med Hensyn til den særlige Tilladelse til at udskænke Spiritus, end Fortolkningen fører med sig, og det vil netop sige, at der kun gives Adgang til at udskænke Spiritus i Spisetiderne; Spisetiderne refererer sig jo til det „sluttede Bord“, dér kan man udskænke Spiritus. Men en Udskænkning udenfor Spisetiderne fører jo Fortolkningen langt ud over det „sluttede Bord“, selv forstaaet paa den mest liberale Maade, og saa vidt er der ingen Grund til at gaa. Ærede Medlemmer vil altsaa forstaa, at jeg og de Medlemmer, som med mig har stillet Ændringsforslag Nr. 21, paa ingen mulig Maade vil stille de Borgere, der færdes paa Arbejdspladser og lignende, ringere end andre. Man giver dem alle de Rettigheder, andre Borgere, som færdes paa andre Steder, har, men saa giver man dem desuden en ganske særlig Ret, nemlig til i et vist Maal at faa Spiritus gennem Marketenderierne, det vil sige, uden at der foreligger nogen Beværtningsadkomst; men den Særret, man giver disse Borgere fremfor andre Borgere, fører jo ikke videre, end Begrundelsen rækker. Det følger heraf, at Forslagsstillerne under Nr. 21 ikke har kunnet tiltræde det Ændringsforslag, som af andre ærede Medlemmer er stillet under Nr. 20 ogsaa med Hensyn til § 24, 2det Stykke, 1ste Punktum.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 22. Der er her Spørgsmaal om, hvad der skal kræves med Hensyn til Adkomst til Handel. Lovforslaget gaar ud paa, at ligesom der almindelig efter den gældende Beværterlov kræves Bevilling med Hensyn til Beværternæring, saa skal der nu ogsaa kræves Bevilling som Adkomst til Handel. Forslagsstillerne under Nr. 22 har ikke kunnet gaa med hertil. Vi erkender, som jeg før udviklede, at Beværternæring indtager en Særstilling, her kan det ikke